ఆత్మ పరవశించింది

—కె. ఆర్. కె. మోహన్

పరమానందయ్యగారు ఆయవారం కోసం శిష్యులను ఊరిలోకి పంపారు. ఆరోజుల్లో బ్రాహ్మణుడు ఉద్యోగాలు చేసే యోగ్యతకాని, రాజ్యాధికారానికి అర్హతకాని ఉండేవికావు. ధనం సంపాదించకూడదని, ఆస్తిపాస్థులు సమకూర్చుకోకూడదని నిషేధం ఉండేది. మరి వారు బ్రతకడం ఎలా? అందువల్ల బ్రాహ్మణులకి కొన్నివిధులు, అందుకు కొన్ని ప్రతిఫలాలు ఏర్పరచారు. ఆ విధులలో ముఖ్యమైనది పురోహితులుగా ఉండడం. అంటే పౌరుల మంచిని కోరుతూ, వారి క్షేమానికి అవసరమైన కార్యాలు చేయడం. వారు మహారాజులకు తగిన సలహాలు ఇస్తూ రాజతంత్రం నెరపి సత్పరిపాలనకు తోడ్పడవచ్చు. రాజనీతిని, యుద్ధతంత్రాన్ని ప్రదర్శించవచ్చు. ఇందుకు ప్రతిఫలంగా వారు కేవలం కనీసావసరాలకే సరిపడే మొత్తాన్ని స్వీకరించాలి. ఆస్తిపాస్థులు సంపాదించకూడదు. ఆ అవకాశం వుంటే వారిలో స్వార్ధం పెరిగి ప్రజాక్షేమం మరిచి అకృత్యాలకు పాల్పడగలరు.

బ్రాహ్మణులు నిర్వహించగల మరో విధి గురుకులములు స్థాపించి విద్యాబోధన చేయవచ్చు. కాని అందుకు ఏ విధమైన పారితోషికం, ప్రతిఫలం స్వీకరించకూడదు. తీసుకుంటే విద్యను అమ్ముకున్నట్లవుతుంది. అది మహాపాపం. ఇటువంటి పరిస్థితులలో వారు జీవించేదెలా? అందుకుగాను పాలకులు వారి అవసరాలకు సరిపడే గోవులను, ధాన్యాలను, శాకాలను ఇచ్చేవారు. విద్యార్థుల తల్లిదండ్రులు కూడా యధాశక్తి పాలు, పెరుగు, కూరలు, పప్పులు ఇచ్చేవారు. ఇంక సామాన్య బ్రాహ్మణులు బిక్షాటనతో జీవించేవారు. పూజలు, పురస్కారాలు, పెళ్ళిళ్ళు, శ్రాద్ధకర్మలు చేయిస్తూ, స్వయంపాకాలతో సంభావనలతో బ్రతికేవారు. ఇటువంటి కఠోర నియమాల మధ్య నిస్వార్ధ జీవితం గడుపుతుండేవారు.

ప్రభువుల అండదండలు లేని, గురుకులాలు ఏర్పరచుకోలేని గురువులు, తమ ఇంట్లోనే శిష్యులకు విద్యాబోధన చేస్తుండేవారు. శిష్యులను ఇంట్లోనే వుంచుకుని అన్నపానీయాలిస్తూ కన్నబిడ్డల్లా చూసుకునేవారు. వీరందరి భోజనావసరాల కోసం గురువులు తమ శిష్యులను ఆయవారాల కోసం పంపేవారు. అంటే నిర్ణీత దినాలలో నిర్ణీత ప్రజల ఇళ్ళకు వెళ్ళి బిక్షాటన చేసేవారు. బ్రాహ్మణులు సమాజ శ్రేయోదాయకమైన కార్యాలు చేస్తుండడం వల్ల పౌరులు వారి బాధ్యతను స్వీకరించేవారు. ఈ ఒరవడిలో పరమానందయ్యగారి శిష్యులు ఆయవారానికి బయలుదేరారు. అయితే దురదృష్టవశాత్తూ వారందరూ మూర్ఖ శిఖామణులు, అమాయక చక్రవర్తులూను.

ఆయవారానికి వెళ్ళి తిరిగి వస్తున్న శిష్యులకంట ఒక సూది పడింది. దానిని తీసుకుని భద్రంగా గురువుగారికి ఇయ్యాలనుకున్నారు. మరి ఎవరు తీసుకువెళ్ళాలి? ఎవరు తీసుకువెళ్ళినా వాడు మిగిలినవాడికంటే ముఖ్యుడైపోడూ? అందువల్ల ఆ 'భారాన్ని' సమంగా పంచుకోవడం కోసం ఆ సూదిని ఒక వెదురుబొంగుకి గుచ్చి ఆ బొంగుని అందరూ సమిష్టిగా భుజాలమీద పెట్టుకుని మోస్తూవెళ్ళసాగారు. ఆ సమయానికి ఆ ఊరిలో సుప్రసిద్ధురాలైన ఒక వేశ్యాంగన మేనాలో అటు వెళ్తోంది. వెదురుబొంగుని మోస్తున్న శిష్యగణాన్ని చూసేసరికి ఆమెకి నవ్వు వచ్చింది. వారివంక చూసి ఒక చిరునవ్వు విసిరింది. అంతే.. ఆ శిష్యులందరికీ ఒక మెరుపుదెబ్బ తగిలినట్లయింది. ఆనందంలో వారి మనసులు ఉబ్బితబ్బిబ్బయిపోయాయి. అయితే ఆమె ఎవరివంక చూసి నవ్విందో అర్ధం కాలేదు. ప్రతివాడూ తనని చూసి నవ్విందంటే తనని చూసి నవ్విందని చెప్పసాగాడు. ఆ విషయం తేల్చుకోవడానికి ఆమె దగ్గరికి వెళ్ళి ''మీరు మాలో ఎవర్ని చూసి నవ్వారు?'' అని అడిగారు. ఆమె మరో నవ్వు విసిరి ''మీలో పరమ మూర్ఖుడు ఎవరో వానిని చూసి నవ్వాను'' అని చెప్పి ముందుకి సాగిపోయింది. వెంటనే పరమానందయ్యగారి శిష్యులు నేనంటే నేనే మూర్ఖుడినని వారిలోవారు కలహించుకోసాగారు. వెంటనే పరమానందయ్యగారి దగ్గరకు వెళ్ళారు. తమకు దొరికిన సూదిని భక్తితో ఆయన పాదాల చెంత ఉంచారు. ఆ తర్వాత వేశ్యాంగన వృత్తాంతం చెప్పి ''గురువర్యా, మాలో పరమ మూర్ఖుడు ఎవరో తెలియజెప్పండి'' అన్నారు.

పరమానందయ్యగారు శిష్యుల అమాయకత్వాన్ని చూసి బాధపడి ''ఓరి దౌర్భాగ్యుల్లారా..మీరు శాపగ్రస్థులురా. ఈ ప్రశ్నకు సమాధానం మీకు ఇప్పుడు దొరకదు. ముందు జన్మలో మీరందరూ ఇదే ప్రశ్న వేసుకుంటారు. సమాధానం అప్పటి పాలకులు చెప్తారు. మీలో అతి తక్కువస్థాయిలో వారికి ఆయవారాల మీద బ్రతకవలసిన స్థితి కలుగుతుంది. అందర్నీ ఒకే స్థాయికి తెచ్చి సర్వసమానత్వం సాధించడం జరుగుతుంది'' అని దివ్యదృష్టితో చూసి చెప్పారు.

నాలుగువందల సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. భారతదేశ చరిత్రలో ఎన్నెన్నో పరిణామాలు సంభవించాయి. కాకతీయ సామ్రాజ్యం, విజయనగర సామ్రాజ్యం వంటివి స్వర్ణయుగాలుగా పేరొంది అంతరించాయి. మొఘలాయి సామ్రాజ్యం నిరంకుశంగా పాలించి మట్టికరిచింది. రవి అస్తమించని మహాసామ్రాజ్యం అని పేర్గాంచిన బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యం పెట్టే, బేడా సద్దుకుని వెళ్ళిపోయింది. దేశానికి 1947 ఆగస్టు 15వ తారీఖున స్వాతంత్ర్యం సిద్ధించింది. స్వాతంత్ర్య సమరాన్ని నడిపిన మహాత్మాగాంధి సమాజంలో అట్టడుగున వుండి అంటరానివారుగా ముద్రపడి అష్టకష్టాలు పడుతున్న బడుగు ప్రజలను ఉద్ధరించడానికి నడుంకట్టాడు. వారికి 'హరిజనులు' అని పేరు పెట్టాడు. వీరిలాగే ఆదివాసులు, గిరిజనులు వంటివారుకూడా ఎన్నో అవమానాలకి, బాధలకు గురి అవుతున్నారు. 1950వ సంవత్సరం జనవరి 26న భారతదేశం ప్రజస్వామ్యదేశంగా రూపొందింది. ఈలోగా స్వాతంత్ర్యం వచ్చి అర్ధ సంవత్సరమైనా కాకముందే, తాను కలలుకన్న సమసమాజాన్ని చూడకముందే హత్యకు గురియై అసువులు బాశాడు గాంధీజీ. ఆయన గతించినా ఆయన ఆశయాలను చిత్తశుద్ధితో అమలు జరపాలనుకున్నారు దేశపాలకులు. ఇందులో భాగంగా బడుగు వర్గాలకు ప్రభుత్వ ఉద్యోగాలలో, విద్యా సంస్థలలో, చట్టసభలలో ప్రత్యేక కోటాను ఏర్పాటుచేయాలని నిర్ణయించారు. రిజర్వేషన్లు అనబడే ఈ కేటాయింపులు పది సంవత్సరాలపాటుంటే చాలు, అట్టడుగు వర్గాలన్నీ పాలమీద మీగడలాగా అభివృద్ధిపథంలో పైకి వచ్చేస్తాయని అందరూ ఒకేస్థాయిలో వుండి సమసమాజ స్థాపన జరుగుతుందని గాఢంగా విశ్వసించారు. అగ్రవర్ణాలుగా చక్రాంతికాలు, ముద్రాంకితాలు పడ్డవారుకూడా ''అయ్యో..మన తాత, ముత్తాతలు ఈ వర్గాలను నానా బాధలు పెట్టారు. ఈ చర్యతో ఆ పాపానికి పరిహారం అవుతోంది. నవ సమాజం ఏర్పడుతోంది'' అని భావించి మనస్ఫూర్తిగా ఒప్పుకున్నారు.

పది సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. బడుగువర్గాల

పరిస్థితి ఎక్కడ వేసిన గొంగళి అక్కడేనన్నట్లుగా ఉండిపోయింది. ఈ పరిస్థితిలో ప్రత్యేక కేటాయింపులు మరో పది సంవత్సరాలు పొడిగించారు. 'మేధావులు' అని అనిపించుకునే కొందరు 'ఇలా పొడిగించుకుంటూ పోవడం వల్ల ప్రయోజనం లేదు. వారు పైకి రావాలంటే ముఖ్యంగా చేయవలసింది వారిని విద్యావంతులుగా చేయడం' అని ఒకటే చెవికింద రొద పెట్టసాగారు.

పాలకులలో పెద్దలు, ప్రముఖులు రహస్య సమావేశాలు, మంతనాలు జరపసాగారు. ''నిజంగా ఈ అట్టడుగు వర్గాలవారిని విద్యావంతులుగా చేస్తే కొంపలు అంటుకుపోతాయి. ఇప్పుడైతే తాము చెప్పినట్లు చేస్తున్నారు. తమకే ఓట్లు వేస్తున్నారు. తమ అధికారం ఢోకా లేకుండా సాగిపోతోంది. వాళ్ళు విద్యావంతులైతే సొంతంగా ఆలోచిస్తారు. సక్రమ పరిపాలనను అందించగలదనుకున్న పార్టీకే ఓట్లు వేస్తారు. అదే జరిగితే తమ అధికార పీఠం దద్దరిల్లుతుంది'' ఈ ఆలోచన రాగానే వారి గుండెల్లో రైళ్ళు పరిగెత్తాయి. మరి మేధావులు గోల చేయకుండా జోలపాడి పడుకోపెట్టడం ఎలా? 'పీడిత, తాడిత, బడుగువర్గాల వారినందర్నీ అక్షరాస్యులను చేసేస్తాం' అని ప్రకటించారు. 'అక్షరాస్యతా ఉద్యమాన్ని ముమ్మరం చేస్తాం' అన్నారు. 'విద్యయే వెలుగు. అక్షరాలు నేర్వండి. సంతకాలు చేయండి' వంటి నినాదాలను గోడల మీద రాయించారు. పత్రికల్లో ప్రకటనలు గుప్పించారు. 'అందరికీ చదువు' అంటూ ఊరేగింపులూ, ర్యాలీలూ, జాతరలూ నిర్వహించారు. వేషాలు వేయించి నాటకాలు వేయించారు. నటవరులు, కళాకారులు తమ బత్తేలు పుచ్చుకుని వెళ్ళిపోయారు. బడుగు గొంగళి మాత్రం వేసిన చోటనే ఉంది.

రాత్రి పాఠశాలలు తెరిచారు. వయోజన విద్య అన్నారు. నానా హడావుడీ చేశారు. వీటి ధర్మమా అని ఎందరో బాగుపడ్డారు. నాలుగురాళ్ళు వెనకేసుకున్నారు. పథకాలన్నీ పేపర్లకే పరిమితం అయ్యేట్లు, ఆచరణలో అతి తక్కువగా వుండేటట్లు జాగ్రత్తపడ్డారు పాలకులు. అర్థగణాంక శాఖవారిని అర్థించీ, ఆదేశించీ అక్షరాస్యుల సంఖ్యను వామన రూపంగా విస్తరింపజేస్తూ అంకెల వర్షాన్ని కురిపించసాగారు. ఇంతచేసినా నిరక్షరాస్యత మాత్రం 'నేను ససేమిరా కదలను' అంటూ భీష్మించుకుని బైఠాయింపు సమ్మె చేయసాగింది. కాకపోతే అట్టడుగు వర్గాలలో కొందరు పైకి, మరికొందరు మరీ పైకి వచ్చారుకాని, వారిలో చాలామంది తమసాటివారిని, తోటివారిని తమంత కాకపోయినా కొంచెమైనా పైకి తీసుకురావడానికి ప్రయత్నం చేయలేదు. పైగా వారితో కలిసి తిరిగితే తామేదో మైలపడిపోతామన్నట్లు తప్పించుకు తిరిగి ధన్యులయ్యారు. ఇంకా అన్యాయమేమిటంటే తాము ఎంత ఉన్నతంగా ఉన్నా తమ సంతానానికి కూడా అట్టడుగు వర్గాలవారికి లభిస్తున్న రాయితీలు ఉండి తీరాల్సిందేనని పట్టుపట్టారు. వీరందరినీ సంతృప్తిపరచేందుకు కేటాయింపులు, సౌకర్యాలు, రాయితీలు శాశ్వతం చేసేస్తామని హామీలు పోటీలుపడి గుప్పించసాగారు.

ఇదిలావుండగా ఒకసారి అధికారంలో వున్న ప్రభుత్వానికి అంతర్గత తగాదాల వల్ల పతనమయ్యే ప్రమాదం ఏర్పడింది. ఈ గండం గడవడానికి ప్రధాని వీరకేసరి దేశంలో వెనుకబడ్డ కులాలు, జాతులు కాకుండా వెనుకబడ్డ వర్గాలుకూడా ఉన్నాయని, వీరికి ముప్పదిశాతం కేటాయింపులు ఇస్తున్నానని మబ్బులేని పిడుగులాగా

జనం మీద ఒక బాంబుని వదిలారు. దాంతో దేశంలో కొన్నివారాలపాటు ఆగని హింస చెలరేగింది. ఎందరో ఆత్మాహుతి చేసుకున్నారు. ఈలోగా వ్యవహారం న్యాయ స్థానానికి వెళ్ళింది. సర్వోన్నత న్యాయస్థానం, కేటాయిం పులు వివిధ వర్గాలకు ఉండవచ్చుననీ, అయితే ఇవి అన్నీ కలిసి యాభైశాతం మించకూడదని తీర్పు ఇచ్చింది. అధికారంలో ఉన్న ప్రభుత్వం బ్రతుకుజీవుడా అని ఊపిరి పీల్చుకుని, ఈ నిర్ణయాన్ని దేశమంతటా చక చకా అమలుచేయసాగింది.

★★★

శాపగ్రస్థులైన పరమానందయ్యగారి శిష్యులు వివిధ వెనుకబడ్డ వర్గాలలో జన్మించారు. ఎప్పుడైతే కమండలం గారు దారి చూపించారో వివిధ చిల్లర మల్లర ఉప వర్గాల వారు తమకి కూడా వెనుకబడ్డ వర్గాలవారి హోదా ఇయ్యాలని ఆవిధంగా రాజ్యాంగపరమైన చక్రాంకితాలు వేయాలని పట్టుపట్టసాగారు. అదనుచూసి ఆర్యావర్తం నుంచి ముని భీముడు ఊడిపడ్డాడు. ''నేను దళిత జనో ద్ధరణకు వచ్చిన అవతార పురుషుడిని-కారణజన్ము డిని'' అంటూ దేశం అంతటినీ ప్రభంజనంలాగా చుట్టి రాసాగాడు. 'పాతరోత-కొత్తవింత' అన్నట్లు మునిభీ ముని వైపు ఎగబడసాగారు జనం. ఇది చూసేసరికి అధి కార పీఠాన్ని అధిష్టించిన పాలకుల గుండెలు బేజారె త్తాయి. స్వజనంలో కొందరు మండూక నృత్యం నేర్చు కుని అటువైపు కప్పగంతులు వేయసాగారు. అధికార పీఠం క్రింద భూకంపం వస్తున్నట్లు, పీఠం బీటలు వారు తున్నట్లు సంకేతాలు రాసాగాయి. వెంటనే వెనుకబడ్డవారి మీద ప్రేమామృత వర్షాన్ని జడివానలా కురిపించడమొ క్కటే మార్గం అనిపించింది. వెంటనే వివిధ కులాల పేర్లతో సదస్సులు ఏర్పాటు చేయసాగారు. కాదు కాదు. తెర వెనుకనుంచి ఆయా కులాల నాయ కుల చేత ఏర్పాటు చేయించసాగారు. ఈ సదస్సుల నాయకులు ఎవరో కాదు-పునర్జన్మ ఎత్తిన అలనాటి పరమా నందయ్యగారి శిష్యులే. ప్రతి సదస్సు లోనూ నాయకులు తాము ఇతరుల కంటే వెనుకపడ్డ వారమని అందువల్ల తమకు న్యాయమైన కేటాయింపులూ, రాయితీలు కావాలని కోరుకోసాగారు. పాలకులు, వారి ప్రతినిధులు మంద హాస (సుందరకాయ) వదనంతో ''మీరు కోరిన వివరాలేకాదు. కోరని (స)వరాలు కూడా ఇస్తాం'' అంటూ నరంలేని నాలుకతో వాగ్దానాలను బాణా లుగా వదలజొచ్చారు. ఈ సదస్సు అయిపోగానే మరో కులంవారు తమ సదస్సు పెట్టేవారు. దానికి ఆ కులంలో జన్మించిన మాజీ పరమానందయ్యగారి శిష్యుడు నాయకుడుగా ఉండేవాడు. పాలకులు ఆయా కులాల సాంప్రదా యాలకు అనుగుణంగా వేషాలు మార్చుకుని, ఉన్న మీసాలు తీసేసి, లేని జుట్టు తగిలించుకుని, తమ భాషను 'సంస్కరించి' ఎప్పటికెయ్యది ప్రస్తుతమో, అప్పటికావిధంగా మెదలసాగారు. నాయకులు తమ కులం వారు, అంతకుముందు సదస్సు జరిపిన వారి కంటే మహావెనుకబడినవారనీ అందువల్ల తమకు ఇంకా ఎక్కువ రాయతీలు కావాలని కోరుకునేవారు. ఎప్పటిలా నాయకులు వీరికీ వాగ్దానాలు చేసేవారు. అడగనిదే వరాలు కురుస్తున్నప్పుడు వద్దనేవారు ఎవరుంటారు? వచ్చిన అవకాశాన్ని ఉపయోగించుకుంటూ గొంతెమ్మ కోరికలు కోరసాగారు. తమ కోర్కెలు నెరవేర్చుకోడానికి సత్యాగ్రహాలు, ప్రాయోపవేశాలు, నిరసన వ్రతాలూ, ఆమరణ నిరాహార దీక్షలూ వంటివి ప్రారంభించారు. కొందరు ఆమరణ ఫలహార దీక్షను చేపట్టాలని తీవ్రంగా యోచించారు. ''ఇదేమిటి? ఎక్కడేనా నిరాహార దీక్షలుం టాయికాని, ఫలహార దీక్షలు ఏమిటి?'' అని అడిగినవా రికి ''ఏం..మనదేశంలో సమ్మె చేయడం అంటే పని మానేసి ఉత్పత్తిని స్థంభింపజేయడం. అదే జపాన్‌లో సమ్మె అంటే జీతాలు తీసుకోకుండా ఉత్పత్తిని రెట్టింపు చేయడం. అదే నమూనాలో మేము ఆమరణ నిరాహార దీక్షకు బదులు ఆమరణ ఫలహార దీక్షను చేపడ్తే తప్పే మిటటా?'' అంటూ రక్కున సమాధానం చెప్పసాగారు అడిగినవారు. ''ఇప్పుడు చేస్తోందదేగా! ఇంకా కొత్తగా చేసేదేముంది?'' అంటూ లోన గొణుక్కుంటూ, పైకి నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోసాగారు. అయితే ఈదేశం జపాన్ కాదుకనుక, ఇక్కడ పబ్లిక్‌గా అటువంటి దీక్షలకు అవకా శంలేక యథాశక్తి ఇంట్లోనే లోపాయికారీగా చేస్తూ ఏదో సంసారపక్షంగా సరిపెట్టుకోసాగారు. దానాదీనా పరమాతి పరమ వెనుకబడ్డవారి సంఖ్య నిరంతరంగా, నిరాటం కంగా పెరిగిపోతుండడంతో, రెండువేల సంవత్సరం వచ్చేసరికి కేటాయింపులు నూరుశాతం జేరుకున్నాయి. అగ్రవర్ణాలుగా ముద్రపడ్డవారిని ''ప్రభుత్వ కార్యాల యాల్లో, విద్యాసంస్థల్లో మీకు ప్రవేశం లేదు. మీ చావు మీరు చావండి. గతంలో మీ పూర్వీకులు చేసిన పాపానికి ఇప్పుడు మీరు శిక్ష అనుభవించండి'' అని హుకుం జారీచేసారు. ''ఇదేమిటి? ఎప్పుడో ఎవరో చేసిన నేరానికి ఇప్పుడు మేము శిక్ష అనుభవించడమేమిటి? ఇదేం న్యాయం'' అంటున్నా వినే నాథుడు లేక మిన్నకుండిపో యారు.

ఆరోజున కేటాయింపులు నూరుశాతం పూర్తయిన సందర్భంలో విజయోత్సవం ఏర్పాటుచేసి స్వీయ అభి నందన సభను రంగరంగ వైభవంగా ఏర్పాటు చేశారు. ఆ సభకు మునిభీముడు ముఖ్య అతిథిగా విచ్చేశాడు. వీరకేసరి అధ్యక్షత వహించాడు. మునిభీముడు ''మిత్రు లారా! నేను వెనుకబడ్డవారి సముద్ధరణ కోసమే అవత రించిన విషయం మీకు తెలుసు. ఇప్పటికే ఇంచు మించు ప్రతి ఇంటా అవతార పురుషులు, దేవుళ్ళ పటాల ప్రక్కన నా ఫోటోలు కూడా అలంకరించబడి పూజలందుకుంటున్నాయన్న విషయం మీకు తెలుసు. నేను వచ్చిన కారణం పూర్తయింది. క్రిందివారిని పైకి తీసుకురాలేకపోయినా, పైవారిని క్రిందికి లాగి సమస మాజ స్థాపన చేశాం అని సగర్వంగా ప్రకటిస్తున్నాను'' అని గంభీరోపన్యాసం చేశారు.

'అందరికీ శుభవార్త' అంటూ పార్టీ ప్రధాన కార్య దర్శి ప్రవేశించి అధ్యక్షుల వారిచేతికి ఒక కాగితాన్ని అందించాడు. దానిని చదువుతూనే ఆయన ముఖం విప్పారింది.

''మహాజనులారా..ఈ శుభసందర్భంలో మీఅంద రికీ ఒక గొప్ప శుభవార్త. శ్రీమాన్ మునిభీ ములవారు దానిని మీకు తెలియజేస్తారు'' అంటూ కాగితాన్ని ఆయనకి అందిం చాడు.

మునిభీముడు ఆ కాగితాన్ని చదివి తన్మయత్వంతో ''మహాజనులారా! మన దేశ ఖ్యాతి గిన్నీస్ బుక్ ఆఫ్ వరల్డ్ రికార్డ్స్‌ లోకి ఎక్కింది. మిగిలిన దేశాలు మనదేశం కంటే అభివృద్ధి చెందినా వాటి పేరు ఎక్క లేదు. కాని మనదేశం ప్రపంచం మొత్తంలో అత్యధికంగా వెనుకబడిన దేశంగా రికార్డుల్లోకి ఎక్కింది'' అని మురి సిపోతూ చెప్పాడు.

ఆ మాటలు వింటూనే తన జోస్యం నిజమైనందుకు పరలోకంలోవున్న పరమా నందయ్యగారి ఆత్మ పరవశించింది.

☆

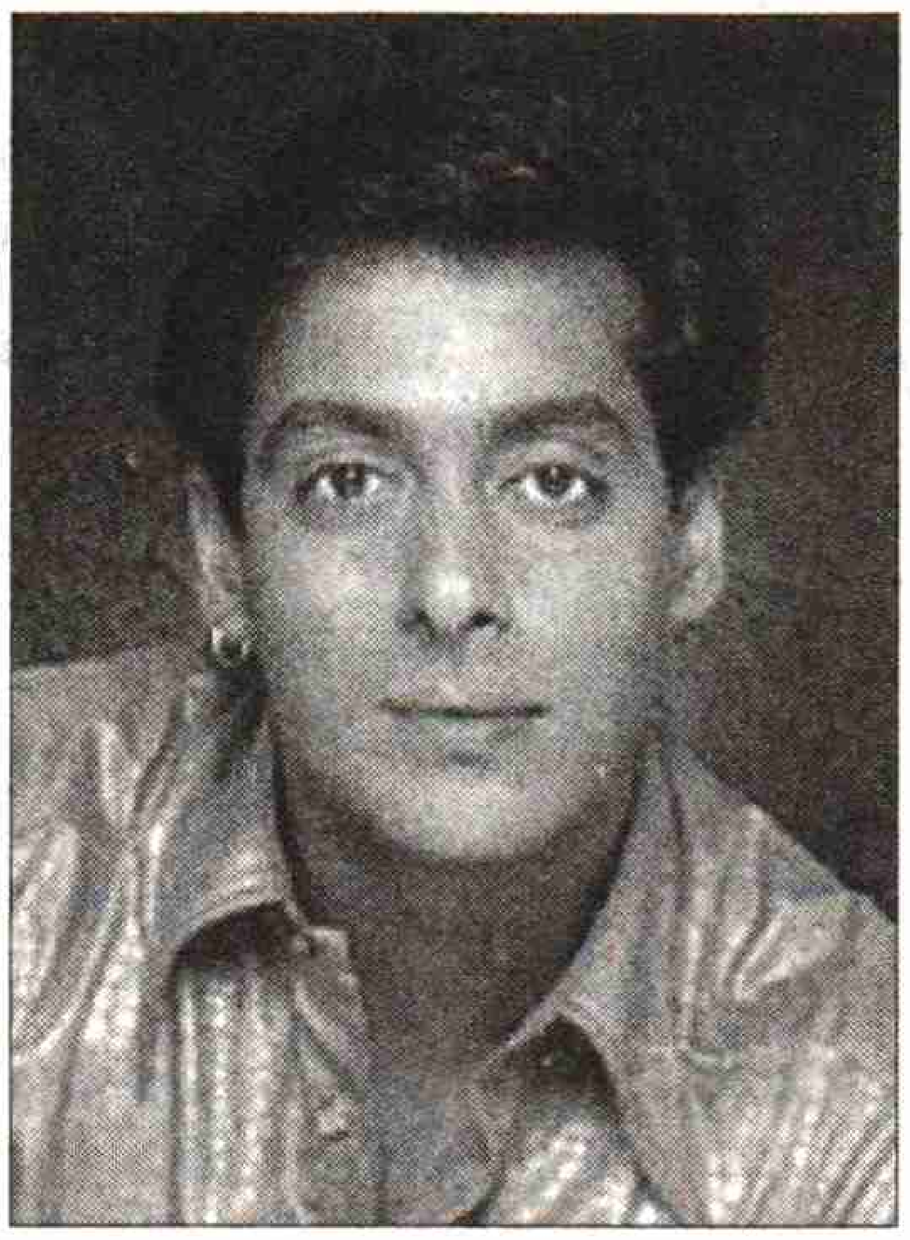

పాపం సల్మాన్!

జోరుగా హుషారుగా తుపాకీలు చేత బట్టుకుని జీప్‌లో సినీ స్టయిల్‌లో దూసు కుంటూ వెళ్లి కృష్ణజింకల్ని వేటాడ్డమే కాకుండా బలేగా వుందంటూ వాటి మాంసాన్ని సల్మాన్ ఖాన్ వండించుకుని తినడం-అతన్ని ఎంతగా రచ్చకెక్కిం చిందో రోజూ వార్తల ద్వారా వింటూనే వున్నాం. దీని తాలూకు ప్రభావం ఇటీ వల అతను నటించగా విడుదలై విజ యవంతం అవుతున్నాయి అనుకున్న బంధన్, ప్యార్ కియాతో డర్నా క్యా లాంటి చిత్రాలు సైతం పరాజయాలుగా మిగిలిపోతూ కలక్షన్‌లలో దారుణంగా వెనకబడి పోయాయిట. అంతేకాదు, సల్మాన్ ఖాన్ నటించే ఏ చిత్రాన్ని రాజస్థాన్‌లో ప్రదర్శించడానికి వీల్లేకుండా అడ్డుకుంటామని చెబుతున్నారు కృష్ణజింకల్ని దైవంగా భావించి ప్రేమించే బిష్ణోయి తెగవారు. ఎలాగైనా ఇప్పుడు సల్మాన్ ఖాన్‌కివి గడ్డు రోజులే! ఎలా బయటపడ తాడో?

-జె.ఎం.